

Ex-gedetineerde als buurman?

Er was eens een pittoresk dorpje gelegen in het Noorden van Nederland. Ons kent ons, contacten onderling waren gemoedelijk, een hoge mate van cohesie en de mens kon in alle rust zijn dagelijkse routine volgen.

Een aantal huizen stonden op het punt om verhuurd te worden aan nieuwe bewoners. Meer mensen zijn altijd welkom, zo zeiden de dorpingen en wachtten vol spanning op deze nieuwe aanwinsten. Zo werden, een week later, drie huizen betrokken. Een gezin met kinderen, een jong stel en een man alleen. Sociaal als de dorpsbewoners waren, gingen ze naar de nieuwe huurders toe om hen welkom te heten. Al snel kwamen ze erachter dat de alleenstaande man hier niet zomaar was gekomen, maar dat hij hier geplaatst was. Vanuit een re-integratiecentrum werd hem op deze plaats een huis aangeboden. Van de wijkagent hoorden ze dat deze man waarschijnlijk een zedendelict met minderjarigen had gepleegd. Het gehele dorp was geschokt! EN NU? Waar moet een ex-gedetineerde wonen? Deze vraag stel ik mijzelf vaak. Wil ik iemand naast me laten wonen die aan kinderen heeft gezeten? Wil ik een buurman die heeft moeten zitten voor mishandeling of zelfs doodslag? Voel ik me veilig naast zo iemand? Geloof ik in een tweede kans of ben ik toch angstig als ik deze man/vrouw alleen tegenkom in het donkere steegje achter huis?

Koning Willem Alexander spreekt in de troonrede van 17 september 2013 over een participatiesamenleving. Hij zegt: 'Van iedereen die dat kan, wordt gevraagd verantwoordelijkheid te nemen voor zijn of haar eigen leven en omgeving'. Er wordt onderscheid gemaakt tussen mensen die kunnen participeren en mensen die dit niet kunnen. Ex-gedetineerden worden gere-integreerd en hiervan wordt verwacht dat zij wederom participeren binnen deze samenleving. De samenleving die ruimte geeft en kansen biedt, aldus de koning der Nederlanden. Het is erg veilig om je te verschuilen achter een groter geheel als: de samenleving, maar laat jij deze criminelen participeren in jouw wijk? In jouw straat? Mogen zij ook deel uitmaken van deze participatiesamenleving en opnieuw verantwoordelijkheid nemen voor hun eigen leven en omgeving? Of is dit prachtige woord, die hét woord van 2013 dreigt te worden, een utopie?